

F.t.l. om kemikalieaffaldsdepoter

Til § 12

Bestemmelsen giver regler om de dispositioner over fremmed ejendom, som kan foretages for at imødegå farerne fra kemikalieaffaldsdepotet. Bestemmelsen bygger på kap. 7 i lov nr. 299 af 8. juni 1978 om vandforsyning m.v. (vandforsyningsloven), der igen bygger på kap. 5 i bekendtgørelse nr. 585 af 20. november 1975 af lov om offentlige veje (vejloven).

Stk. 1 handler om de undersøgelsesarbejder på fremmed grund, som kan foretages uden ekspropriation, jfr. vandforsyningslovens § 39 og vejlovens § 45. Det er dog ikke fundet nødvendigt at medtage den særlige regel i vandforsyningslovens § 39, stk. 3, og vejlovens § 45, stk. 2, om en forudgående meddelelse til grundejeren angående arbejdet, idet denne underretning – med et lidt bredere sigte – dækkes af nærværende lovforslags § 11. De nævnte undersøgelsesarbejder medfører normalt erstatningspligt, jfr. vandforsyningslovens § 39, stk. 4, og vejlovens § 45, stk. 3.

Går indgrebet på ejendommen ud over, hvad der kan ske i medfør af stk. 1, vil indgrebet normalt nødvendiggøre en ekspropriation. Det fastsættes i *stk. 2*, at denne ekspropriation foretages af amtsrådet som den myndighed, der efter lovforslagets § 6 i det hele udarbejder og forestår projekterne. Skal der samtidig ske ekspropriation til brug for samme projekt i en anden amtskommune, skal miljøstyrelsen dog kunne bestemme, at ekspropriation i stedet foretages efter reglerne i lov nr. 186 af 4. juli 1964 om ekspropriation vedrørende fast ejendom, jfr. vandforsyningslovens § 41. Ekspropriationssager, som ikke behandles efter loven af 1964, skal efter lovforslagets § 12, stk. 2, behandles efter reglerne i vandforsyningslovens §§ 37, 40, stk. 3, og 42-44, hvilket bl.a. vil sige, at spørgsmålet om erstatninger for ekspropriationerne behandles af landvæsensretten (landvæsenskommissionerne med ankenulighed til overlandvæsenskommissionerne). Det fastslås, at ved fastsættelsen af erstatningen skal der bortses fra den værdinedsættelse af en ejendom, der skyldes kemikalieaffaldsdepotet, såfremt ejeren eller brugeren var i god tro med hensyn til kemikalieaffaldets tilstedeværelse, da han erhvervede den ret, der eksproprieres. Hvor der i stedet for ekspropriation indgås aftale om erhvervelse af ret over fast ejendom, bestemmes det i *stk. 3*, at aftalen skal godkendes af miljøstyrelsen, som jo skal betale de aftalte beløb.

Efter vandforsyningslovens § 75 kan en afgørelse om en ekspropriation indbringes for miljøstyrelsen. Efter lovforslagets § 17 skal dette ikke gælde 239 Fremsatte lovforslag (undt. finans- og tillægsbev. lovforslag)

for ekspropriationer, som foretages i medfør af lovforslaget. Årsagen hertil er den, at afværgeforanstaltningerne med eventuelt fornødne erhvervelser af rettigheder over fast ejendom, jfr. § 12, stk. 3, skal godkendes af miljøstyrelsen.

Det bemærkes, at vandforsyningslovens §§ 43 og 44 også omfatter tilfælde, hvor der i stedet for ekspropriation træffes frivillig aftale om forholdet, og at det samme vil gælde for de tilsvarende spørgsmål efter lovforslagets § 12, stk. 2.

Stk. 4 omhandler tilfælde, hvor der ikke skal være erstatningspligt for foreløbige undersøgelser efter stk. 1, og hvor videregående indskriden skal kunne ske uden overholdelse af ekspropriationsreglerne efter stk. 2, herunder uden erstatning for indgrebet. Det drejer sig om foranstaltninger, der foretages på ubebyggede arealer, som tilhører det offentlige – f.eks. afværgeboringer på en kommunes sportsplads – idet det er fundet rimeligt, at det offentlige stiller sine ubebyggede arealer til rådighed for foranstaltninger efter lovforslaget.

Til § 13

Bestemmelsen giver regler om de foranstaltninger, som det offentlige kan foretage med hensyn til vandforsyningsanlæg, der trues af forurening fra kemikalieaffaldsdepoter.

Efter *stk. 1* kan amtsrådet bestemme, at sådanne anlæg ikke længere må benyttes. Vandforsyningslovens § 62 rummer en tilsvarende regel. I forbindelse med en beslutning om, at en brønd eller boring ikke længere må benyttes, må der ofte også træffes bestemmelse om, at brønden eller boringen skal sløjfes. Amtsrådet skal imidlertid også kunne træffe bestemmelse om, at et tidligere anlæg skal bevares, men skal ændres på nærmere angiven måde. Drejer det sig således om et alment vandværk, kan der være tale om at bestemme, at vandværkets boringer skal flyttes til et sikkert sted, men at vandværkets behandlings- og udpumpningsanlæg skal bevares. Amtsrådet skal på den anden side også have mulighed for at bestemme, at hele vandværket skal nedlægges, således at den fremtidige vandforsyning må ske ved at føre ledninger fra et fjernere vandværk frem til området.

Efter *stk. 2* skal amtsrådet endvidere kunne bestemme, hvilken vandforsyning der skal etableres for de ejendomme, hvis tidligere vandværksforsyning er kondemneret efter stk. 1. Amtsrådet skal herunder kunne bestemme, at ejendommene skal forsynes fra et vandværk, der ikke tidligere har forsynet området. I så fald skal vandforsyningslovens § 29 om samling af vandforsyning under et